

Arrest

nr. 97 889 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 13 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk Farm Hada in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en verklaarde in 1995 te zijn geboren. U bent tot het 6e klas van het lager onderwijs naar school geweest.

Zes jaar geleden beval uw vader u en uw jongere broers om met school te stoppen en binnen te blijven. U bent dan ook de laatste 6 jaar niet meer buitenshuis geweest en vulde uw dagen met bidden, de koran lezen en helpen in het huishouden. Uw vader is namelijk een veiligheidsagent, werkzaam sedert 6 jaar in het district Chaparhar. Uw vader werkte ervoor reeds lange tijd als veiligheidsagent achtereenvolgens in Lal Por, Goshta en Khogayani. Toen hij in Chaparhar begon te werken werd hij echter bedreigd door de Taliban, omdat hij als veiligheidsagent veel leden van Al Quaida had gevangen genomen. Verscheidene keren werd er een aanslag gepleegd op uw vader tijdens zijn werk. Zijn chauffeur werd vermoord en zijn collega's en hun zonen werden ontvoerd. Uw vader besloot dat u het land moest verlaten. In september 2011 nam u het vliegtuig in Kabul richting Teheran. Vervolgens zette u uw reis verder via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk om tenslotte op 23 februari in België aan te komen. De volgende dag ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara); een brief uitgaande van uw school; de taskara van uw vader, N.(...); de taskara's van uw broers G.(...), S.(...) en Z.(...) samen met de respectievelijke brieven uitgaande van hun school; een brief uitgaande van de stam-oudsten en de leden van de sociale raad en ontwikkelingsraad van het district Chaparhar die bevestigen dat uw familie problemen heeft; een brief uitgaande van het districtshoofd van Chaparhar; een brief uitgaande van het adjunct hoofd van de politie van Chaparhar; een rapport uitgaande van het adjunct hoofd van de politie van Chaparhar aangaande de problemen van uw familie; een aanbevelingsbrief van uw vader, N.(...), betreffende zijn werk, 7 foto's waarop uw vader zou te zien zijn tijdens zijn werk, 2 certificaten uitgereikt door Amerikaanse autoriteiten aan uw vader, N.(...).

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 8 maart 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u meer dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk in de wijk Farm Hada van de stad Jalalabad heeft gewoond en uit deze regio afkomstig bent. Tijdens het gehoor bleek u immers niet over de kennis te beschikken die logischerwijs kan worden verwacht van een persoon die zijn leven lang in Afghanistan zou hebben gewoond. Zo kan u de Afghaanse maanden niet opnoemen (CGVS, p. 7). Evenmin kan u de Afghaanse namen van de vier seizoenen opnoemen (CGVS, p. 7). U bleek tijdens het gehoor verder niet te weten welk jaar het in de Afghaanse tijdsrekening was op het ogenblik van het gehoor bij de Commissaris-generaal (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de verschillende bevolkingsgroepen die leven in Jalalabad, antwoordt u dat er Sharee en ook Dari sprekende mensen leven (CGVS, p. 8). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd naar de naam van de Daritaligen komt u niet verder dan de stelling dat Dari sprekende mensen Dari spreken en de mensen in Nangarhar zowel Pashtoe als Dari spreken (CGVS, p.8). Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het voornamelijk de Tadzjiekse en Hazara bevolkingsgroepen zijn die Dari spreken. Het is dan ook opmerkelijk dat u als antwoord op de vraag naar de mensen die Dari spreken in Jalalabad niet spontaan naar deze twee Afghaanse bevolkingsgroepen verwijst. Ook wanneer wordt gevraagd naar de bevolkingsgroepen in Afghanistan, komt u ook niet verder dan Dari sprekende mensen, Sharee van Dara Noor en Arabieren. Dat u de Tadzjiken, de tweede grootste bevolkingsgroep in Afghanistan, en de Hazara, de derde grootste bevolkingsgroep van het land, onvermeld laat is uiterst opmerkelijk. Het evenzeer vreemd dat u niets over de Hazara weet te vertellen hoewel u wel aangeeft er te kennen (CGVS, p. 8).

Verder is het opmerkelijk dat u gevraagd naar feestdagen voor Afghanen geen specifiek Afghaanse nationale feestdagen aanhaalt. U stelt dat vrijdag een feestdag is en dat er daarnaast ook nog nieuwjaar en het Suikerfeest zijn. Afghanistan kent nochtans meerdere nationale feestdagen zoals de bevrijdingsdag en de dag van de overwinning. Nog wat betreft de Afghaanse feestdagen blijkt u niet

te weten in welke maand het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd (CGVS, p. 9). Uiteraard is dit op de eerste dag van het jaar, met name 1 hamal.

Bovendien is uw geografische kennis met betrekking tot uw geboorteland Afghanistan bijzonder beperkt. Gevraagd om de provincies van Afghanistan op te sommen, komt u niet verder dan Nangarhar, Kaboel, Paktya en Khost (CGVS, p. 8) terwijl Afghanistan uit 34 provincies bestaat. Later tijdens het gehoor vernoemt u nog de provincies Kunduz, Helmand en Ghazni, als antwoord op de vraag naar de aangrenzende provincies van Nangarhar (CGVS, p. 8). Dit zijn dan wel provincies van Afghanistan, doch helemaal niet aangrenzend met de provincie Nangarhar. Uw beperkte geografische kennis blijkt verder uit de vaststelling dat u niet blijkt te weten dat zowel de Kunarrivier als de Kaboelrivier in de buurt van Jalalabad stromen (CGVS, p.9). Gevraagd naar de grote rivier die in de buurt van de stad ligt, verwees u immers naar de Besud en liet u twee van de grootste rivieren in Afghanistan onvermeld (CGVS, p.9). Hoewel u vervolgens wel de naam kende van de brug die over de grote rivier in Jalalabad loopt, gaf u toch namen voor andere bruggen in de stad dan degene die in bronnen van de Commissaris-generaal worden vermeld. Zo beweert u dat de brug op de weg van het centrum van Jalalabad naar Kaboel Sorkaw heet (CGVS, p.9) terwijl uit informatie blijkt dat deze Jandama Pul (Pasjtoe voor brug) heet. De brug op de weg naar Tora Bora heet volgens u dan weer Sara Naar (CGVS, p.9). Uit de bronnen van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat deze brug naar de wijk waarin u het grootste deel van u leven beweert te hebben doorgebracht werd genoemd namelijk pul Farmi Hada.

Voorts is het opmerkelijk dat u nauwelijks iets weet over een aantal invloedrijke figuren die in uw regio actief zijn. Ten eerste blijkt dat u wel de naam van de huidige gouverneur van Nangarhar kent, met name Ghul Aga Sherzai, maar u weet niets over zijn achtergrond te vermelden (CGVS, p. 9-10). U weet ook niet wie het hoofd van de politie van Nangarhar, met name Colonel Sayed Ghaffar, is (CGVS, p. 10). De vroeger gouverneur van Nangarhar, Din Mohammad, kent u wel bij naam, maar u weet niets over zijn achtergrond (CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat u Gulbuddin Hekmatyar niet schijnt te kennen. U kent enkel zijn naam en hebt geen verdere informatie over deze persoon (CGVS, p. 10). Het zal nochtans, bij uitstek in uw regio, algemeen bekend zijn dat Hekmatyar de leider is van Hezb-Islami. Ook de naam Yunus Khalis, de in 2006 overleden leider van de partij Hezb-i Islami Khalis die ook in uw provincie opereerde, zegt u niets (CGVS, p. 10). Jallaludin Haqqani, de leider van het gelijknamige terreurnetwerk dat volgens de informatie bij uitstek actief is in de oostelijke provincies waaronder Nangarhar, kent u niet (CGVS, p. 10). U meent verkeerdelijk dat Hazrat Ali, een belangrijk krijgshoofd in Nangarhar, vroeger gouverneur van Nangarhar was. Hazrat Ali is echter het hoofd van de politie geweest in Nangarhar en momenteel een lid van het parlement. Verder is ook de naam Haji Zahir u onbekend (CGVS, p. 11). U weet enkel te vermelden dat hij de broer is van een zekere Jamal, een kandidaat voor het parlement. De informatie toont aan dat deze persoon de grensposten tussen Pakistan en Nangarhar controleert, welbekend is omwille van zijn corrupte activiteiten maar de bescherming van zijn oom Din Mohammad, voormalig gouverneur van uw provincie, geniet. Ook dient te worden vastgesteld dat u aanvankelijk geen enkele van de zeer talrijke politieke groepering uit Afghanistan kan opnoemen (CGVS, p. 11). Gevraagd of de naam Hezb-i Islami u iets zegt, antwoordt u dat het een partij is, maar u weet er verder niets over te vermelden. Evenmin weet u wanneer de laatste verkiezingen waren in Afghanistan (CGVS, p. 10).

Ter verklaring van uw gebrekkige kennis van uw regio van herkomst verwijst u tijdens het gehoor meermaals naar het feit dat u uw huis in de zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan niet zou hebben verlaten. Deze verklaring is echter niet afdoende. Zo dient te worden opgemerkt dat ook uw profiel, dat van zoon van een veiligheidsagent bij de Afghaanse overheid, niet geloofwaardig is. U kan namelijk bijna niets vertellen over wat het werk van een veiligheidsagent behelst. U komt niet verder dan de vrij algemene uitleg dat hij een job heeft zoals een detective, om geheime informatie te vinden (CGVS, p. 7). Nochtans kwam uw vader maandelijks naar huis, zodat u de gelegenheid had om hem te vragen naar zijn job, doch u stelt dat hij niet wou antwoorden op dergelijke vragen. Wat nog meer bedenkelijk is, is uw stelling dat uw vaders rang die van generaal was. Gevraagd of dit een hoge positie is, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 12). Het is dan ook vreemd dat u eerst antwoordt dat uw vader niet zoveel verdiend, doch genoeg voor de onkosten van uw gezin. Wat verder antwoordde u dan weer dat uw familie welgesteld is. Dergelijke onsamenhangende verklaringen met betrekking tot de financiële positie van uw gezin komen bevreemdend over. Bovendien lijkt de reactie van uw vader op de bedreigingen weinig logisch en effectief. Het valt immers moeilijk te begrijpen dat een man met een hoge functie binnen de Afghaanse veiligheidsdiensten niet zou inzien dat de eigen woning van het gezin een van de minst veilige onderduikplaatsen is die men kan bedenken. Zeker aangezien uw gezin volgens uw verklaringen voordien gewoon op hetzelfde adres woonde (DVZ, punt 9) zodat het voor de belagers van uw vader eenvoudig moet zijn geweest om dit adres te achterhalen. Temeer daar uw vader maandelijks (CGVS, p.7) en de chauffeur van uw vader zelfs wekelijks (CGVS, p.6), langs het huis zouden zijn gekomen. Bovendien heeft u onsamenhangende verklaringen afgelegd over het feit of

u al dan niet TV keek, gedurende de 6 voorbije jaren die u binnenshuis zou hebben doorgebracht. In het begin van het gehoor werd u immers de vraag gesteld of u een radio of TV had, waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u vervolgens de vraag gesteld welke programma's u keek, waarop u antwoordde dat u naar Nangarhar kanalen keek, met name (National) mili TV (CGVS, p. 6). Wat later antwoordt u dat u wel een TV had maar dat u er niet naar keek (CGVS, p.13). U zou uw tijd enkel gevuld hebben met het bidden, koran lezen en helpen afwassen. Uw familie zou wel TV hebben gekeken, en uw jongere broer zou u over sommige incidenten ingelicht hebben. Niet alleen spreekt u zichzelf tegen wat betreft het feit of u al dan niet TV zou gekeken hebben, bovendien is het uiterst bedenkelijk dat iemand die zes jaar noodgedwongen binnenshuis verblijft niet naar TV zou kijken. Zeker gelet op het feit dat dit zijn enige venster op de wereld is. Wat nog meer bedenkelijk is, is het feit dat heel uw familie wel TV zou hebben gekeken, uitgerekend u niet. De geloofwaardigheid van uw beweringen over uw levensomstandigheden in de laatste zes jaar voor uw vertrek wordt verder ondermijnd door de inhoud van de brieven uitgaande van de school waar u en uw broers les zouden hebben gevolgd. Overeenkomstig deze brieven zouden uw broers G.(...) en S.(...) in het jaar 1389, wat overeenkomt met het jaar 2010, met school zijn gestopt. Uw broer Z.(...) zou in het jaar 1391, wat overeenkomt met het jaar 2012, zijn gestopt met school. Dit is manifest in strijd met uw verklaring volgens dewelke jullie 6 jaar geleden met school moesten stoppen van jullie vader.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe dat er geloof wordt gehecht aan uw beweerde herkomst uit de provincie Nangarhar. Gezien het bedrieglijk karakter van uw afkomst uit Nangarhar kan ook aan uw beweerde problemen, die zich in die regio zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht beidt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Gezien uw bedrieglijke herkomst uit Nangarhar kan aan uw taskara, noch aan de taskara's van uw broers en vader, geen waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). De door u neergelegde brieven van uw school, de brief van de stam oudsten, de brief van het districtshoofd van Chaparhar en van het adjunct hoofd van de politie van Chaparhar, het rapport van het adjunct hoofd van de politie van Chaparhar, de aanbevelingsbrief van uw vader, de 2 certificaten uitgereikt aan uw vader en de 7 foto's waarop uw vader zou te zien zijn hebben slechts een bewijswaarde indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Wat betreft de brieven uitgaande van deschool waar u en uw broers les zouden hebben gevolgd moet in de eerste plaats worden verwezen naar de vaststellingen die hierboven reeds werden aangehaald. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u niet schijnt te weten wat in de brieven van de school staat (CGVS, p. 15). Buiten de brief uitgaande van de stam-oudsten en de leden van de sociale raad en ontwikkelingsraad van het district Chaparhar weet u niet te zeggen waarover de overige documenten die u neerlegt handelen (CGVS, p. 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker poneert in een eerste onderdeel dat het Commissariaat-generaal ten onrechte weigert om zijn asielaanvraag verder te onderzoeken. Verzoeker wijst erop dat het de taak is van de asielinstanties om zijn vrees te beoordelen ten aanzien van het land van zijn nationaliteit, waarbij hij het origineel van zijn taskara heeft voorgelegd en zijn asielaanvraag dus dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan, hetgeen volgens hem niet is gebeurd aangezien de beslissing geen antwoord biedt op de door hem aangebrachte vrees voor vervolging.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat ten onrechte wordt beweerd dat hij een onvoldoende kennis zou hebben van zijn regio van herkomst. Verzoeker stelt vast dat zijn gebrekkige kennis wordt afgeleid uit de moeilijkheden die hij zou ondervinden met het taalgebruik in de regio, de feestdagen en een beweerd oppervlakkige kennis van de politieke en veiligheidssituatie in de regio. Gelet op zijn beperkte opleiding en zijn leven in een kleine, besloten gemeenschap, kan volgens verzoeker niet van hem worden verwacht dat hij op alle vragen kan antwoorden, maar gaf hij niettemin blijk van een voldoende kennis waaruit met zekerheid zijn afkomst en verblijf kunnen worden afgeleid. De bestreden beslissing, zo stelt verzoeker, heeft geen aandacht voor de vragen die hij positief wist te beantwoorden, maar concentreert zich op de informatie die hij niet wist te geven, wat een eenzijdige manier van motiveren is. Tot slot moet het Commissariaat-generaal volgens verzoeker inzien dat het niet meedelen van bepaalde details te wijten was aan stress op het gehoor en een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid. Verzoeker wijst er terloops op dat uit het niet meedelen van bepaalde feiten niet mag worden geconcludeerd dat het relaas niet geloofwaardig is en dat verzoeker tijdens het gehoor een zeer verwarde indruk gaf.

In een derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban omwille van de job van zijn vader als veiligheidsagent. Omdat de taliban nog steeds een sterke aanwezigheid en invloed hebben, is er volgens verzoeker geen reden om aan te nemen dat hij geen vrees zou moeten hebben. Verzoeker deelt mee dat de politie in Afghanistan niet in staat is om op een normale manier te functioneren door een gebrekkige organisatie en corruptie waardoor hij onvoldoende kan rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen.

In een vierde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij wel degelijk voldoende informatie heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Volgens verzoeker wist hij een groot aantal details te verstrekken over de problemen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Het feit dat hij niet alle vragen tot in de kleinste details wist te beantwoorden, impliceert volgens hem niet dat het asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoeker stelt dat hij alle redelijke inspanningen geleverd heeft om documenten aan te brengen en dat de commissaris-generaal zowel de documenten als zijn

verklaringen moet onderzoeken. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen in hun geheel coherent en geloofwaardig zijn, zodat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen. Hierbij wijst verzoeker erop dat het mogelijk moet zijn dat hij op basis van zijn mondelinge verklaringen wordt erkend. Verzoeker oppert vervolgens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de door hem aangebrachte documenten. Verzoeker wijst erop dat de aangebrachte documenten geen betrekking hebben op zijn afkomst, maar op het eigenlijke asielrelaas. Verzoeker is echter van mening dat de documenten niet werden onderzocht en de motieven de beslissing bijgevolg niet kunnen dragen. Verzoeker herhaalt dat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban omwille van de job van verzoekers vader als veiligheidsagent, hetgeen uitdrukkelijk blijkt uit de bewijsstukken. Verzoeker herhaalt dat de taliban nog over een grote invloed beschikken en zijn relaas coherent en plausibel is.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in herinnering dat de subsidiaire bescherming werd ingevoerd door toedoen van de Kwalificatierichtlijn en zet de voorwaarden uiteen om hiervoor in aanmerking te komen. Hij stelt op grond van recente rechtspraak van de Raad dat het voldoende is om aan te tonen dat een algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat zelfs een klein risico voldoende is om tot een mogelijke schending te komen. Verzoeker wijst erop dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Het uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is geen optie aangezien het land onstabiel is, hetgeen een algemeen bekend gegeven is. Verzoeker citeert ter illustratie enkel uittreksels uit het Franstalige jaarrapport van Amnesty International van 2012 over Afghanistan. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen en hij zich niet onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM, waarbij verzoeker verwijst naar het Handboek van J. Vande Lanotte en Y. Haeck, herhaalt verzoeker dat voortdurende schendingen van de mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn. Verzoeker meent dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto gedwongen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor hij zich bloot zou stellen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en bijgevolg aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Op grond van rechtspraak van de Raad van State destilleert verzoeker de voorwaarden van de motiveringsplicht en meent hij dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet voldoende zorgvuldig werden voorbereid.

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen, worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het leeftijdsonderzoek door de FOD Justitie waaruit gebleken is dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en dus niet als minderjarige kan worden beschouwd. Vervolgens wordt in de beslissing het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig geacht omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt werkelijk in de wijk Farm Hada van de stad Jalalabad te hebben gewoond en uit deze regio afkomstig te zijn. Verzoeker bleek immers niet in staat de Afghaanse maanden, de Afghaanse namen van de seizoenen en de Afghaanse kalender, noch de verschillende bevolkingsgroepen in Jalalabad te benoemen. Verder bleek verzoeker niet in staat specifiek Afghaanse feestdagen te noemen. Daarnaast stelde de commissaris-generaal ook vast dat de geografische kennis van verzoeker betreffende zijn geboorteland bijzonder beperkt was aangezien hij de provincies van Afghanistan niet kon opsommen, de twee grootste rivieren in Afghanistan onvermeld liet en hij nauwelijks iets weet over invloedrijke figuren uit zijn regio. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn beperkte kennis, met name dat hij gedurende zes jaar voor zijn vertrek zijn huis niet zou hebben verlaten, niet afdoende is, omdat ook zijn

profiel als zoon van een veiligheidsagent ongeloofwaardig is, gezien zijn verklaringen daaromtrent niet logisch zijn en verzoeker eveneens onsamenhangende verklaringen aflegde over de vraag of hij al dan niet TV keek. Tenslotte, zo wordt in de beslissing gesteld, valt de verklaring van verzoeker dat hij sinds zes jaar het huis niet meer uitkwam niet te rijmen met de neergelegde schooldocumenten van zijn broers. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker op grond van de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. In de beslissing wordt erop gewezen dat het essentieel is om te kunnen vaststellen dat de asielzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft aangezien sinds decennia miljoenen Afghanen in het buitenland leven of dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn, waardoor het belangrijk is dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en zijn reële verblijfssituatie. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker te kort is geschoten in de op hem rustende medewerkingsplicht zodat hem het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn herkomst uit Nangarhar, kan aan de taskara van verzoeker of deze van zijn broers en zijn vader geen waarde worden gehecht. Daarbij wordt in de beslissing ook gewezen op de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghanistan en in het buitenland. Met betrekking tot de brieven van de school en de dorpsversteren van Charpahar, de certificaten en de foto's van verzoekers vader wordt gesteld dat deze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen.

2.5. De noodzaak van de bescherming geboden door artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Verzoeker beweert dat zijn asielaanvraag dient te worden onderzocht ten aanzien van Afghanistan op grond van de originele taskara (stuk 13, Documenten, taskara asielzoeker) die hij heeft neergelegd, maar hij gaat daarbij voorbij aan de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat taskara's gemakkelijk en veelvuldig vervalst worden (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 1 oktober 2010, p. 9) en valse identiteitsdocumenten eenvoudig te koop zijn (stuk 14, Landeninformatie, Antwoorddocument, Afgh2006-026w, identiteitsdocumenten). Bijgevolg kan het neergelegde document niet als een bewijs van verzoekers werkelijke, huidige nationaliteit worden aanzien.

2.6. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde diens afkomst te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Gelet op de antwoorden van verzoeker zoals opgenomen in het administratief dossier, maakt hij niet aannemelijk werkelijk als Afghaan te kunnen worden beschouwd. Verzoeker verklaarde weliswaar de Afghaanse nationaliteit te hebben (stuk 10, Verklaring DVZ, 27 maart 2012, punt 6), maar zijn kennis over zijn beweerde land van herkomst bleek ondermaats. Zo bleek verzoeker niet op de hoogte van zijn geboortedatum volgens de Afghaanse kalender (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juni 2012, p. 4), kon hij de Afghaanse maanden niet noemen, net zo min als de Afghaanse namen voor de vier seizoenen (Ibid., p. 7) en wist hij niet welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender (Ibid., p. 11). Verzoeker bleek ook niet in staat de verschillende bevolkingsgroepen uit Jalalabad te benoemen (Ibid., p. 8) of specifiek Afghaanse feestdagen (Ibid., p. 9). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis in redelijkheid mocht afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde herkomst (RvS 11 januari 2006, nr. 153.481).

2.7. Verzoeker schrijft zijn gebrekkige kennis in zijn verzoekschrift toe aan zijn beperkte opleiding en zijn leven in een besloten gemeenschap. Nochtans mag van een asielzoeker verwacht worden, zelfs wanneer hij slechts over een lage scholingsgraad beschikt, dat hij op elementaire kennisvragen kan antwoorden (cf. RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Verzoeker toont niet in het minst aan dat de vragen die werden gesteld onmogelijk kunnen worden beantwoord door iemand die tot de zesde graad (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juni 2012, p. 5) naar school is geweest. Verder beweert verzoeker dat hij blijk heeft gegeven van voldoende kennis door de vragen waarop hij wel *"positief"* wist te antwoorden en dat de commissaris-generaal op een eenzijdige wijze motiveert, maar hij illustreert niet aan de hand van concrete voorbeelden uit welke van zijn antwoorden *"met zekerheid zijn afkomst en verblijf kan worden*

afgeleid" (Verzoekschrift, p. 4). Tenslotte geeft verzoeker de stress tijdens het gehoor en het ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid op als rechtvaardiging voor zijn gebrekkige antwoorden, maar deze factoren ontslaan hem niet van zijn verantwoordelijkheid om naar best vermogen op de vragen te antwoorden. Nergens uit het gehoorverslag kan worden afgeleid dat verzoeker een verwarde indruk gaf, zoals hij thans beweert.

2.8. Gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt werkelijk uit Afghanistan afkomstig te zijn, kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat in Afghanistan wordt gesitueerd waardoor hij dus onmogelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen op grond van dit asielrelaas. Het betoog van verzoeker dat hij wel degelijk problemen kent met de taliban en dat zijn relaas plausibel is, is niet van aard om de vaststellingen met betrekking tot zijn beweerde land van herkomst te ontkrachten. Waar verzoeker stelt dat de asielaanvraag wordt verworpen omwille van het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Ook waar verzoeker beweert dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte documenten, die volgens hem zijn asielrelaas zouden ondersteunen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing deze stukken wel degelijk heeft besproken, maar tot de vaststelling komt dat deze de ongeloofwaardigheid van zijn herkomst niet kunnen wijzigen en hij bovendien niet in staat bleek om de inhoud van een groot deel van deze documenten te duiden (bestreden beslissing, p. 4), waardoor ze elke bewijswaarde ontberen.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van de herkomst van verzoeker, kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn bewering aldaar aan schendingen van de mensenrechten blootgesteld te zijn.

2.10. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, zoals door verzoeker beschreven aan de hand van het jaarrapport van Amnesty International, slechts in ogenschouw dient te worden genomen voor zover verzoeker aantoonde werkelijk uit Afghanistan afkomstig te zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN